

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 487

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 iulie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
112.		majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale	5	
— Lege pentru ratificarea Protocolului de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, semnat la Bruxelles la 23 iunie 2010.....	2	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Protocol de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice	2-4	Decizia nr. 668 din 18 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său	6-8	
571.		★		
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, semnat la Bruxelles la 23 iunie 2010	4	Opinie separată	8-9	
★				
152.		Decizia nr. 715 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 ¹ din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006....	10-11	
— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale.....	5	Decizia nr. 732 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	11-12	
630.		Decizia nr. 734 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.....	13-14	
— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital		Decizia nr. 737 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.....	14-15	
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
		136.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 87/2008 privind stabilirea unor tarife pentru expertizarea obiectelor și bijuteriilor din metale prețioase	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Protocolului de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, semnat la Bruxelles la 23 iunie 2010

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Protocolul de modificare a Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul Europene a Energiei Atomice, semnat la Bruxelles la 23 iunie privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea 2010.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 148 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 15 iunie 2011.
Nr. 112.

PROTOCOL

de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice

Regatul Belgiei,
Republica Bulgaria,
Republica Cehă,
Regatul Danemarcei,
Republica Federală Germania,
Republica Estonia,
Irlanda,
Republica Elenă,
Regatul Spaniei,
Republica Franceză,
Republica Italiană,
Republica Cipru,
Republica Letonia,
Republica Lituania,
Marele Ducat al Luxemburgului,
Republica Ungară,
Malta,
Regatul Țărilor de Jos,
Republica Austria,
Republica Polonă,
Republica Portugheză,
România,
Republica Slovenia,
Republica Slovacă,
Republica Finlanda,
Regatul Suediei,

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,
denumite în continuare *înaltele părți contractante*,

întrucât, dat fiind faptul că Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare ulterior alegerilor pentru Parlamentul European din perioada 4—7 iunie 2009 și astfel prevăd declarația adoptată de Consiliul European în cadrul reuniunii sale din 11—12 decembrie 2008, precum și acordul politic obținut în cadrul Consiliului European cu ocazia reuniunii sale din 18—19 iunie 2009, se impune stabilirea unor dispoziții tranzitorii cu privire la componența Parlamentului European până la încheierea legislaturii 2009—2014,

întrucât respectivele dispoziții tranzitorii trebuie să permită statelor membre care ar fi avut un număr mai mare de membri în Parlamentul European, în condițiile în care Tratatul de la Lisabona ar fi fost în vigoare la data alegerilor pentru Parlamentul European din iunie 2009, să poată dispune de acest număr de locuri suplimentare și să le ocupe,

ținând seamă de numărul de locuri pentru fiecare stat membru prevăzut în proiectul de decizie a Consiliului European, aprobat politic de Parlamentul European la 11 octombrie 2007 și de Consiliul European (Declarația nr. 5 anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona), precum și de Declarația nr. 4 anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona,

întrucât se impune crearea, pentru perioada rămasă între data intrării în vigoare a prezentului protocol și încheierea legislaturii 2009—2014, a celor 18 locuri suplimentare prevăzute pentru statele membre vizate în acordul politic obținut în cadrul Consiliului European cu ocazia reuniunii sale din 18—19 iunie 2009,

întrucât se impune, în acest sens, să se permită depășirea, cu titlu provizoriu, a numărului de membri în Parlamentul European alocat pentru fiecare stat membru, precum și a numărului maxim de membri ai Parlamentului European prevăzut de dispozițiile tratatelor în vigoare la data alegerilor pentru Parlamentul European din iunie 2009, precum și la art. 14 alin. (2) primul paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, astfel cum a fost modificat prin Tratatul de la Lisabona,

întrucât se impune, de asemenea, stabilirea modalităților prin care statele membre vizate să ocupe locurile suplimentare create cu titlu provizoriu,

întrucât, în ceea ce privește dispozițiile tranzitorii, se impune modificarea Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice,

convin cu privire la următoarele dispoziții:

ARTICOLUL 1

Articolul 2 din Protocolul privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, se înlocuiește cu textul următor:

„ARTICOLUL 2

(1) Pentru perioada rămasă din legislatura 2009—2014, începând de la data intrării în vigoare a prezentului articol și prin

derogare de la art. 189 al doilea paragraf și art. 190 alin. (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, precum și de la art. 107 al doilea paragraf și art. 108 alin. (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, care erau în vigoare la data alegerilor pentru Parlamentul European din iunie 2009, precum și prin derogare de la numărul de locuri prevăzut la art. 14 alin. (2) primul paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, următoarele 18 locuri se adaugă celor 736 de locuri existente, astfel încât numărul total de membri ai Parlamentului European ajunge la 754, cu titlu provizoriu, până la încheierea legislaturii 2009—2014:

Bulgaria	1	Țările de Jos	1
Spania	4	Austria	2
Franța	2	Polonia	1
Italia	1	Slovenia	1
Letonia	1	Suedia	2
Malta	1	Regatul Unit	1

(2) Prin derogare de la art. 14 alin. (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, statele membre vizate desemnează persoanele care vor ocupa locurile suplimentare prevăzute la alin. (1) în conformitate cu legislația statelor membre în cauză, cu condiția ca persoanele respective să fie alese prin vot universal direct:

a) în cadrul unor alegeri prin vot universal direct organizate ad hoc în statul membru în cauză în conformitate cu dispozițiile aplicabile alegerilor pentru Parlamentul European;

b) prin trimitere la rezultatele alegerilor pentru Parlamentul European din perioada 4—7 iunie 2009; sau

c) prin desemnarea de către parlamentul național al statului membru vizat, dintre membrii acestuia, a numărului de membri necesari, prin procedura stabilită de fiecare stat membru.

(3) În timp util, înainte de alegerile pentru Parlamentul European din anul 2014, Consiliul European adoptă, în conformitate cu art. 14 alin. (2) al doilea paragraf din Tratatul privind Uniunea Europeană, o decizie de stabilire a componenței Parlamentului European.”

ARTICOLUL 2

Prezentul protocol se ratifică de către înaltele părți contractante, în conformitate cu normele lor constituționale. Instrumentele de ratificare se depun pe lângă Guvernul Republicii Italiene.

Prezentul protocol intră în vigoare la 1 decembrie 2010, dacă este posibil, cu condiția ca toate instrumentele de ratificare să fi fost depuse până la data respectivă, sau, în caz contrar, în prima zi a lunii următoare depunerii instrumentului de ratificare de către ultimul stat semnatar care îndeplinește această formalitate.

ARTICOLUL 3

Prezentul protocol, redactat în exemplar unic în limbile bulgară, cehă, daneză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, irlandeză, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, olandeză, poloneză, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă și suedeză, textele în fiecare dintre aceste limbi fiind deopotrivă autentice, se depune în arhivele Guvernului Republicii Italiene, care va transmite o copie

certificată pentru conformitate fiecăruia dintre guvernele celorlalte state semnatare.

Drept care subsemnații plenipotențieri au semnat prezentul protocol.

Întocmit la Bruxelles, la douăzeci și trei iunie două mii zece.

Pentru Regatul Belgiei,
(indescifrabil)

Pentru Republica Bulgaria,
(indescifrabil)

Pentru Republica Cehă,
(indescifrabil)

Pentru Regatul Danemarcei,
(indescifrabil)

Pentru Republica Federală Germania,
(indescifrabil)

Pentru Republica Estonia,
(indescifrabil)

Pentru Irlanda,
(indescifrabil)

Pentru Republica Elenă,
(indescifrabil)

Pentru Regatul Spaniei,
(indescifrabil)

Pentru Republica Franceză,
(indescifrabil)

Pentru Republica Italiană,
(indescifrabil)

Pentru Republica Cipru,
(indescifrabil)

Pentru Republica Letonia,
(indescifrabil)

Pentru Republica Lituania,
(indescifrabil)

Pentru Marele Ducat al Luxemburgului,
(indescifrabil)

Pentru Republica Ungară,
(indescifrabil)

Pentru Malta,
(indescifrabil)

Pentru Regatul Țărilor de Jos,
(indescifrabil)

Pentru Republica Austria,
(indescifrabil)

Pentru Republica Polonă,
(indescifrabil)

Pentru Republica Portugheză,
(indescifrabil)

Pentru România,
(indescifrabil)

Pentru Republica Slovenia,
(indescifrabil)

Pentru Republica Slovacă,
(indescifrabil)

Pentru Republica Finlanda,
(indescifrabil)

Pentru Regatul Suediei,
(indescifrabil)

Pentru Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,
(indescifrabil)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, semnat la Bruxelles la 23 iunie 2010

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Protocolului de modificare a Protocolului privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și la Tratatul de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice, semnat la Bruxelles la 23 iunie 2010, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 10 iunie 2011.
Nr. 571.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36 din 6 aprilie 2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor

societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 14 aprilie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 5 iulie 2011.

Nr. 152.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2011 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2011.

Nr. 630.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 668**

din 18 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său, excepție ridicată de Marius Gabriel Păcuraru în Dosarul nr. 8.921/95/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 12 mai 2011, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 18 mai 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.921/95/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său**, excepție ridicată de Marius Gabriel Păcuraru într-o cauză având ca obiect refuzul Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor al Județului Gorj de a înmatricula autoturismul achiziționat de autorul excepției, fără plata taxei pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că textele criticate prevăd un mod de calcul ce duce la o taxă pe poluare care excedează în quantum valoarea reziduală a autovehiculelor, pe care sunt obligate să o plătească doar persoanele care cumpără autovehicule din spațiul comunitar și doresc să le înmatriculeze în România. Autorul arată, de asemenea, că, în acest fel, taxa pe poluare nu respectă principiul „poluatorul plătește”, deoarece în România existau milioane de autovehicule foarte poluante la data intrării

în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, și generează un regim discriminatoriu ce contravine atât prevederilor art. 16 din Constituție, cât și dispozițiilor art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale atacate sunt în concordanță cu legislația europeană și cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare, și, în mod special, prevederile art. 4 lit. a) și ale anexelor nr. 1—4 din acest act normativ.

Textul art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 are următorul cuprins:

— Art. 4. lit. a): „*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele criticate încalcă prevederile art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 56 alin. (2) din Constituție cu privire la sarcinile fiscale, ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție conform căroră „*statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”, precum și dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție privind integrarea în Uniunea Europeană, coroborate cu art. 25, art. 28 și art. 90 din Tratatul

de Instituire a Comunității Europene [devenite art. 30, art. 34 și art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene].

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Referitor la încălcarea prin prevederile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule a dispozițiilor constituționale ale art. 16, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 586 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, în care a statuat că „intrarea în vigoare a unei legi, ordonanțe simple sau de urgență prin care se instituie pentru viitor o taxă pe poluare constituie un motiv suficient pentru a justifica, în mod obiectiv și rațional, un tratament juridic diferit cu privire la situația juridică a persoanelor ce au plătit taxa anterior sau ulterior instituirii taxei. De altfel, atât instituirea taxei pe poluare, cât și stabilirea momentului la care intervine obligația de plată a taxei constituie opțiuni obiective ale legiuitorului, motivate în expunerea de motive a ordonanței de urgență. Pe cale de consecință, rezultă că persoanele în cauză nu se află în situații juridice identice. Or, art. 16 alin. (1) din Constituție impune ca doar persoanele aflate în aceeași situație să beneficieze de un tratament juridic egal, exigență respectată de legiuitorul delegat prin instituirea acestei taxe”. De asemenea, prin Decizia nr. 1.178 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Decizia nr. 1.598 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, și Decizia nr. 408 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, Curtea a constatat că „textul de lege criticat în mod punctual, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său, nu prevăd obligația plății taxei pe poluare decât la prima înmatriculare a autovehiculului. Or, în mod firesc, pentru autovehiculele înmatriculate înainte de intrarea în vigoare a taxei speciale și, ulterior, a taxei pe poluare, nu se plătește taxa în cauză. O asemenea chestiune ține de opțiunea legiuitorului, care, în considerarea anumitor factori, în viitor va putea adopta o soluție legislativă diferită în sensul sugerat prin motivarea excepției de neconstituționalitate.”

2. Cu privire la încălcarea prin dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule a prevederilor art. 56 alin. (2) din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 802 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, în care a arătat că „este competentă să se pronunțe asupra proporționalității și echității impozitelor, taxelor sau oricăror altor contribuții fiscale” și că, „deși principiul enunțat de autorul excepției — *poluatorul plătește* — nu este de rang constituțional, din punct de vedere al echității, o atare taxă trebuie plătită de către poluator, situație care se regăsește în ipoteza normelor legale criticate. De asemenea, se constată că, prin taxa pe poluare, legiuitorul nu a anticipat cantitativ poluarea pe care o realizează autovehiculul respectiv pentru ca în funcție de aceasta să regularizeze sau nu taxa, ci a stabilit o taxă calculată în funcție de gradul prestabilit de poluare al vehiculului. În cauza de față, nu suntem în fața unei taxe plătite anticipat, ci a uneia care este exigibilă la prima înmatriculare a autovehiculului. Astfel, nu se poate reține nicio încălcare a principiului constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale prevăzută de art. 56 alin. (2) din Constituție.”

3. Referitor la încălcarea prevederilor art. 30, art. 34 și art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, implicit, a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, Curtea a stabilit, în Decizia nr. 1.249 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, și Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, că nu este de competența sa „să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratat, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratat la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.”

Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea observă că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza *C-402/09 Ioan Tatu împotriva României*, ca urmare a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunalul Sibiu la 18 iunie 2009, întrebarea trimisă fiind următoarea: „*Contravin dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE; se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?*”

Ca răspuns la această întrebare, instanța europeană a arătat că „prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor astfel de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură ca și cele de pe piața națională”.

Este de observat că, răspunzând întrebării preliminare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și nu a verificat compatibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 cu prevederile art. 110 anterior referit. (A se vedea în acest sens și paragrafele 29 și 30 din aceeași hotărâre, conform cărora „pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, întrebarea adresată trebuie înțeleasă în sensul că aceasta urmărește să se stabilească dacă art. 90 CE se opune unui regim de impozitare precum cel instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în versiunea sa inițială”, iar, având în vedere obiectul taxei pe poluare, „este necesar să se considere că instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă art. 110 TFUE, al cărui text este identic cu cel al art. 90 CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare care se aplică unor autovehicule cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru.”)

De altfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să pronunțe o hotărâre care să vizeze constatarea validității sau nevalidității legii naționale. Consecința unei

anumite interpretări date Tratatului poate fi aceea ca o dispoziție a unei legi naționale să fie incompatibilă cu dreptul european.

Efectele acestei hotărâri preliminare sunt cele arătate în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume că „interpretarea pe care, în exercitarea competenței care îi este conferită de art. 177 (devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), Curtea de Justiție o dă unei reguli de drept comunitar, clarifică și definește, atunci când este necesar, sensul și sfera acestei reguli, astfel cum aceasta trebuie sau ar trebui să fie înțeleasă și aplicată din momentul intrării sale în vigoare” (Hotărârea din 27 martie 1980, pronunțată în Cauza 61/79, *Denkavit italiana contra Amministrazione delle finanze dello Stato*, paragraful 16; Hotărârea din 2 februarie 1988, pronunțată în Cauza 24/86, *Blaizot contra Universității din Liège și alții*, paragraful 27, Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93, *Bosman și alții contra Union royale belge des sociétés de football association și alții*, paragraful 141).

Întrucât Curtea Constituțională nu este nici legiuitor pozitiv și nicio instanță judecătorească cu competență de a interpreta și aplica dreptul european în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor și fără a-și reconsidera jurisprudența menționată anterior, Curtea observă că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său, excepție ridicată de Marius Gabriel Păcuraru în Dosarul nr. 8.921/95/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

★

OPINIE SEPARATĂ

1. În dezacord cu soluția pronunțată de către Curtea Constituțională prin decizia de mai sus, apreciem că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor

astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.

Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene sau formularea de către ea însăși de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea unor ierarhii între aceste instanțe. În cauză, deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

4. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a), Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, întrucât ipoteza normativă a textului criticat nu pune în discuție și nu vizează crearea unui impediment de natură fiscală în calea liberei circulații a mărfurilor, ci plata unei taxe pe poluare necesare pentru protecția mediului, potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008.

nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său, ar fi trebuit admisă prin raportare la prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora „*statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale,*

crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”.

Considerăm că interpretarea și aplicarea art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție nu pot fi făcute independent de modul în care este reglementată libera circulație a mărfurilor, persoanelor, capitalului și serviciilor în interiorul Uniunii Europene. În acest sens, prin Actul unic european, Comunitatea Europeană (în prezent, denumită Uniunea) s-a angajat, în conformitate cu „Cartea albă” a Comisiei din 1985, să adopte măsuri în scopul stabilirii progresive, într-o perioadă expirând la 31 decembrie 1992, a pieței interne, semnificând o zonă fără frontiere interne în care libera circulație a mărfurilor, persoanelor, capitalurilor și serviciilor să fie asigurată potrivit prevederilor Tratatului CEE.

Piața internă a fost astfel definită ca un spațiu fără frontiere care să funcționeze similar unei piețe naționale, respectiv mărfurile, persoanele, capitalurile și serviciile să poată circula fără niciun control la frontiera dintre statele membre.

Uniunea vamală a implicat (fostul art. 12 TCEE, devenit art. 25 TCE și actualmente art. 30 TFUE) interzicerea în comerțul dintre statele membre de la o anumită dată a taxelor vamale și a altor taxe cu efect echivalent. În prezent, interdicția se aplică și taxelor vamale de natură fiscală (art. 25 TCE și actualmente art. 30 TFUE). În același sens a fost interpretat și art. 110 TFUE (fostul art. 90 TCE). Hotărârile din 1 iulie 1969 și 11 iulie 1974 pronunțate în cauzele *Comisia contra Italiei și Procureur du Roi contra Benoit și Gustave Dassonville* au fost considerate având un rol structural pentru întregul drept material comunitar (J.H.H. Weiler, *Constituția Europei*, Polirom, 2009, p. 179).

Constatăm că în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 230 din 14 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, Curtea Constituțională a reținut că „în scopul creării cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, statul trebuie să susțină o politică concurențială corectă, aceasta jucând un rol esențial în **facilitarea liberei circulații a mărfurilor**, în stimularea inițiativei participanților la activitatea de comerț, realizând și funcția de garanție a unei economii de piață”.

În Hotărârea preliminară pronunțată în Cauza *Ioan Tatu împotriva României* din 7 aprilie 2011 se circumstanțiază considerentele exprimate prin Decizia Curții Constituționale nr. 230 din 14 martie 2007, anterior menționată, cu referire la obligația statului de a susține o politică concurențială corectă în ceea ce privește **facilitarea liberei circulații a mărfurilor**. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 ar fi trebuit admisă prin raportare la art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, interpretat în sensul în care este reglementată libera circulație a mărfurilor, persoanelor, capitalului și serviciilor în interiorul Uniunii Europene.

În acest sens observăm că materia taxelor aplicate autovehiculelor nu este unitar reglementată la nivelul Uniunii Europene, așa încât statele membre au libertatea de a reglementa regimul acestora potrivit propriilor realități. Această libertate este însă limitată, așa cum reiese din prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de regula potrivit căreia nu este permisă stabilirea unor taxe care să

descurajeze vânzarea produselor importate în favoarea vânzării produselor similare de pe piața națională (a se vedea Hotărârea din 3 martie 1988, pronunțată în Cazul *Bergandi*, C-252/86, și Hotărârea din 7 decembrie 1995, pronunțată în Cazul *Ayuntamiento de Ceuta*, C-45/94).

De altfel, o situație contrară ar lipsi de conținut prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și ar conduce la încălcarea de către statele membre a prevederilor art. 28, 30 și 34 din același tratat, ce reglementează **libera circulație a mărfurilor și uniunea vamală**.

Toate autovehiculele comercializate pe piața unui stat membru sunt „produse naționale” în sensul prevederilor art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, iar cele similare acestora cumpărate de pe piețele altor state spre a fi importate în acel stat membru devin „produse concurente” ale celor dintâi, în măsura în care sunt similare din punctul de vedere al tipului de produs, al caracteristicilor și al uzurii. Or, în contextul asigurării liberei circulații a mărfurilor și a unui regim vamal nediscriminatoriu, instituirea la nivelul statului membru a unor măsuri fiscale de natură să favorizeze produsele naționale în raport cu cele concurente reprezintă o evidentă încălcare a acestor principii. Prin urmare, statele membre sunt obligate să se abțină de la instituirea oricăror măsuri de natură să favorizeze produsele naționale în defavoarea produselor concurente provenite din statele membre (a se vedea Hotărârea din 21 martie 2002, pronunțată în Cauza *Cura Anlage*, C-451/99, și Hotărârea din 15 septembrie 2005, pronunțată în Cauza *Comisia/Danemarca*, C-464/02, Hotărârea din 28 aprilie 1988, pronunțată în cauzele reunite 76, 86—89 și 149/87 *Seguela și alții*).

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 ar fi trebuit admisă prin raportare la art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, interpretat în sensul în care este reglementată libera circulație a mărfurilor, persoanelor, capitalului și serviciilor în interiorul Uniunii Europene.

2. Apreciem că recunoașterea în Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, pentru prima oară în jurisprudența Curții Constituționale, a posibilității „aplicării în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene”, precum și formularea de către această instanță de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene, ceea ce ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, reprezintă un progres jurisprudențial evident prin comparație cu deciziile nr. 392 din 25 martie 2008 și nr. 394 din 25 martie 2008 în care cererile autorilor excepțiilor prin care se solicita sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de hotărâre preliminară au fost respinse, fără a se arăta temeiul de drept.

În concluzie, apreciem că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, ale anexelor nr. 1—4 la această ordonanță de urgență, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său, ar fi trebuit admisă de către Curtea Constituțională.

Judecător,

prof. univ. dr. **Iulia Antoanella Motoc**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 715

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46¹ din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46¹ din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată din oficiu de către instanța de judecată în Dosarul nr. 4.221/202/2010 (3.430/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal se prezintă personal partea Ion Moise și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care precizează că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției invocate de instanța de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.221/202/2010 (3.430/2010), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46¹ din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006**, excepție ridicată din oficiu de către instanța de judecată într-o cauză privitoare la săvârșirea unei infracțiuni din legea contestată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel București — Secția I penală, în calitate de autor al acesteia, susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, deoarece, fără a avea o justificare obiectivă și rezonabilă și spre deosebire de persoanele judecate pentru alte infracțiuni, art. 46¹ din Legea nr. 407/2006 instituie o interdicție discriminatorie cu privire la aplicarea art. 18¹ din Codul penal.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, acestea nu contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât toate persoanele

prevăzute în ipoteza normei legale beneficiază de același tratament, fără privilegii și fără discriminări.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 46¹ din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, introdus prin art. I pct. 45 din Legea nr. 215/2008 pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 10 noiembrie 2008, care au următorul conținut: *„Faptele prevăzute la art. 42—45 prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, indiferent de modul și de mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și de conduita făptuitorului.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Art. 18¹ din Codul penal, la care se face referire în criticile formulate, are în vedere fapte antisociale care, prin conținutul lor concret și prin atingerea minimă adusă valorilor sociale ocrotite de legea penală, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni. Aceasta este însă o reglementare care, în acord cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, ține de domeniul dreptului substanțial, legiuitorul având în vedere situația în care gradul de pericol social concret al unui fapte penale este mai mic față de pericolul social generic al infracțiunii tip incriminate. Însă posibilitatea conferită judecătorului de a diminua până la anihilare una din trăsăturile infracțiunilor prevăzute de art. 42—45 din Legea nr. 407/2006 în funcție de atingerea minimă adusă uneia dintre valorile sociale apărute, de modul și mijloacele de săvârșire, de scopul urmărit, de persoana și conduita făptuitorului, precum și de alte criterii intrinseci ale faptei, nu este de rang constituțional, legiuitorul urmărind prin aceasta prezervarea fondului cinegetic național și a faunei de interes cinegetic ca bun public de interes național și internațional. Prin urmare reglementarea urmărește un interes public și, ținând seama de conținutul său, apreciem că nu poate

fi primită critica referitoare la înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece art. 46¹ din Legea nr. 407/2006 se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei contestate, fără niciun fel de considerente arbitrare. Principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim distinct pentru infracțiuni diferite este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite, tratamentul juridic să fie diferențiat.

De altfel, o reglementare care consacră o soluție legislativă identică cu cea criticată în prezenta cauză se regăsește în art. 120 din Codul silvic, iar prin Decizia nr. 1.001 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, și Decizia nr. 312 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția invocată, considerentele acelor decizii fiind valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46¹ din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată din oficiu de către instanța de judecată în Dosarul nr. 4.221/202/2010 (3.430/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 732

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lemir” — S.R.L. Frasin în Dosarul nr. 6.590/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.590/314/2009, **Tribunalul Suceava — Secția comercială,**

de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Societatea Comercială „Lemir” — S.R.L. Frasin cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței nr. 5.109 din 2 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Suceava în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul Teritorial de Muncă Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 și 124, precum și art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată, în esență, că, deoarece „nu există o prevedere clară și unitară prin care să se arate exact ce se înțelege prin «*contravenție continuă*» este introdus arbitrariul, revenind instanțelor posibilitatea de a stabili dacă o contravenție este sau nu continuă, posibilitate ce este recunoscută exclusiv legiuitorului. [...] Eventualitatea sancționării contravenționale a unor fapte petrecute cu mult timp în urmă și crearea unui cadru sancționator mai sever chiar decât cel penal, în care există

termene clare de prescripție a răspunderii penale chiar în cazul infracțiunilor continue, introduce un regim discriminatoriu față de celelalte tipuri de contravenții.” În fine, autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare „și oricăror norme de tehnică legislativă”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere referitoare la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: *„În cazul contravențiilor continue termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data constatării faptei. Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp.”*

Alin. (1) al art. 13, la care face trimitere textul de lege criticat, are următorul cuprins: *„Aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.”*

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la principiul egalității în drepturi și art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, precum și a prevederilor art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, prin Decizia nr. 200 din 29 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 1 iunie 2004, Curtea a constatat că art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție. Curtea a reținut, cu acel prilej, că situația contraveniențelor care au săvârșit o contravenție continuă se diferențiază de cea a altor contravenienți, deosebire ce rezultă din particularitățile acestei forme a contravenției, și anume durata sau continuitatea faptei contravenționale. Având în vedere faptul că încălcarea obligației legale durează în timp, legiuitorul a instituit reguli speciale cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție al răspunderii contravenționale. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia legiuitorul nu a definit noțiunea de *„contravenție continuă”*, Curtea constată că este neîntemeiată, întrucât conform dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, *„Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp”*.

De asemenea, Curtea observă că textul de lege criticat nu afectează înfăptuirea justiției și nu îngreșește dreptul la un proces echitabil, ci instituie norme de procedură a căror reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

În sfârșit, critica dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin raportare la dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, nu poate fi primită. Asemenea critici nu intră în competența Curții Constituționale, care, în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, *„asigură controlul constituționalității legilor, a tratatelor internaționale, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului”*, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, *„sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”*.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lemir” — S.R.L. Frasin în Dosarul nr. 6.590/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 734

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Laurențiu Rotaru în Dosarul nr. 485/4/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 485/4/CV/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Laurențiu Rotaru cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.460 din 8 aprilie 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în contradictoriu cu intimații Direcția Generală de Poliție a Municipiului București — Brigada de Poliție Rutieră și Gabriel Șanțmare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 din Constituție. În acest sens arată că, în actuala reglementare, orice accident rutier în care nu se respectă o regulă privind prioritatea de trecere, indiferent de pagubele cauzate sau de circumstanțele în care a avut loc, are drept consecință reținerea permisului de conducere al unuia dintre conducătorii auto implicați în accident și suspendarea dreptului de a conduce. Astfel, chiar dacă părțile, respectiv conducătorii auto implicați în accident, ar avea toate pagubele acoperite și nu ar solicita suspendarea permisului auto, chiar dacă instanțele ar fi de acord cu faptul că modul de producere a accidentului sau pagubele rezultate din acesta nu impun o sancțiune complementară, totuși nu s-ar putea ajunge la o asemenea soluție. Autorul excepției mai susține că acțiunea în justiție pentru anularea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce nu este admisibilă pe cale separată în actuala reglementare. În opinia autorului excepției,

„este în contradicție cu reglementările constituționale invocate ca o instanță să nu aibă posibilitatea practică de a admite cererea de anulare a unei măsuri, măsură ce chiar legiuitorul a înțeles că este extremă prin introducerea unor situații în care nu se aplică (constatarea amiabilă)”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate fiind conforme cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul conținut:

— Art. 101 alin. (3) lit. a): „*Constituie contravenție și se sancționează cu amendă prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avariarea unui vehicul sau alte pagube materiale;*”;

— Art. 111 alin. (1) lit. c): „*Permisul de conducere sau dovada înlocuitoare a acestuia se reține în următoarele cazuri: [...]*

c) *la săvârșirea uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3), art. 102 alin. (3) și în situația prevăzută la art. 115 alin. (1).”*

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, asupra dispozițiilor de lege criticate raportate la aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară, s-a pronunțat prin Decizia nr. 325 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 9 mai 2011. Cu acel

prilej, Curtea a statuat că „reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda, și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.

Liberul acces la justiție al persoanei care a fost sancționată contravențional este asigurat prin posibilitatea de a formula plângere, în condițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia «*împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta*», cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, aceasta poate formula toate apărările pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată, verificând legalitatea și temeinicia procesului-verbal, hotărăște asupra sancțiunilor aplicate, așadar și în ceea ce privește sancțiunea contravențională complementară a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, legea-cadru în materie contravențională,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) și art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Laurențiu Rotaru în Dosarul nr. 485/4/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 737

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor,

prevede că «*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*»

De altfel, cât privește dispozițiile art. 111 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, criticate fie distinct, fie împreună cu alte dispoziții ale aceluiași act normativ, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, statuând că acestea nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.065 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 686 din 11 octombrie 2010, și Decizia nr. 1.420 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 18 decembrie 2009.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

excepție ridicată de Vasile Turcu în Dosarul nr. 797/192/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Aurică Sterea, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea Inspectoratul General al Poliției Române — Direcția Poliției Rutiere — Secția Autostrăzi — Biroul A1, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, concretizată în Decizia

nr. 737/2007, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 797/192/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de intimatul-petent Vasile Turcu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 2.562 din 8 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Bolintin-Vale, în contradictoriu cu Inspectoratul General al Poliției Române — Direcția Poliției Rutiere — Secția Autostrăzi — Biroul A1, într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „dispozițiile art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, coroborate cu cele ale art. 301, art. 302¹ alin. 1 pct. 3 și art. 303 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă”, contravin prevederilor constituționale ale art. 16 și art. 21 alin. (3). În acest sens, apreciază că dispoziția legală criticată este neconstituțională, întrucât reglementează exercitarea recursului într-un mod diferit de regulile aplicabile în dreptul comun, și anume permite recurentului să susțină recursul oral, fără obligația de a-l motiva în scris.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următoarea redactare: „*Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței.*” [...]

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 737 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 732 din 30 octombrie 2007, s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare similară.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că „prin art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 legiuitorul instituie o excepție de la regula generală cuprinsă în art. 303 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia recursul se motivează prin cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs. Această regulă de excepție, potrivit căreia motivarea recursului nu este obligatorie, motivele de recurs putând fi susținute și oral în fața instanței, nu aduce atingere principiilor constituționale pretins încălcate, ci, dimpotrivă, dă expresie accesului liber la justiție și posibilității exercitării căilor de atac.

Nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, de vreme ce textul criticat se aplică recurentului, care poate fi atât contravenientul, cât și organul care a aplicat sancțiunea”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte deja examinate de Curte prin decizia menționată și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în aceasta își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Vasile Turcu în Dosarul nr. 797/192/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 87/2008 privind stabilirea unor tarife pentru expertizarea obiectelor și bijuteriilor din metale prețioase

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 1/1.031 din 29 iunie 2011 al Direcției generale metale prețioase, pietre prețioase și Proces Kimberley,

în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al art. 34 din Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase în România, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2003, și al art. 5 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 882/2010 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 87/2008 privind stabilirea unor tarife pentru expertizarea obiectelor și bijuteriilor din metale prețioase, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 31 martie 2008, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 1, tarifele percepute pentru expertizele tehnice întocmite pentru unitățile Trezoreriei Statului și altele asemenea și rapoartele de expertiză tehnică întocmite pentru Ministerul Justiției, notariate, cabinete

de avocatură și altele asemenea, precum și pentru persoane fizice se calculează în funcție de timpul alocat operațiunii de expertizare, respectiv de 12,50 lei/sfert de oră.”

2. **La articolul 2, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:**

„(3) Ministerul Administrației și Internelor, precum și Ministerul Public sunt exceptate în totalitate de la plata tarifelor percepute pentru expertize tehnice și rapoarte de expertiză tehnică.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,
Constantin Cerbulescu

București, 1 iulie 2011.
Nr. 136.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 524484